

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exemplorum Libri Tres

Liber Secundus, Siue Exempla, In Septem Capitalium Vitiarum
Detestationem, Per Quadragesimam, Anno M. DC. XLVI. narrata

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1650

§. 11. Extrema pericula sæpe docent sapere.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48186](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48186)

incedebat; in capite coronam è spinis acutissimis contextam, in humero ponderosæ crucis arborem gestans. E lateris plaga, tanquam è fontis perenni scaturigine, sanguis illi ebulliebat. Hic talis taliq̃ aspectu vir ad ægrum, in lecto, sollicitè vigilantem accessit, atque voce haud obscura interrogans dixit: *Nostinè me, qui sim?* O quem verè errantem, quæ neque vocem, neque vultum Pastoris sui nouit! Quousque tandem se se ignorantia etiam hominis Christiani extendit, vt neque sciat, neque agnoscat Redemptorem! Iuuenis enim interroganti respondit: *Non noui, quis sis, sed, nisi me oculi frustrantur, illi haud absimilis es, qui funestissimo, hesternæ nocte, nuncio me externauit. Cui rursus is, qui ponè astitit, aiebat. Ne mirare, si illi similem me vides, cum quo, in vna eademq̃ diuinitate similis mihi honor, similisq̃ gloria sempiterna debetur. Sum etenim IESVS CHRISTVS Dei Filius, quem, humani generis amore, infinita mea misericordia è caelo traxit, in virginem Maria Matris mea uterum, Unde mortali carne indutus, velut sponsus, de thalamo processit. Ita Dominus formam serui accepi, & in similitudinem hominum factus, Munda me meamq̃ infinitam, in corpore, ostendi bonitatem. Cui viam ad cælum, verbis, signis, prodigijs, exemplis demonstrari; meritis aperui. Fatigatus enim, fame atque siti cruciatus, astum & frigora passus, opprobrijs saturatus, tandem, in latronis modum, captus, iniquissimè accusatus, iniustissimè damnatus, ignominiosissima deniq̃, & crudelissima morte interfectus sum, vt diuina iustitia, pro tot iniurijs, ab hominibus Deo illatis, satisfaceret. Quando igitur tu, ò infelicissime iuuenis horum omnium à me acceptorum beneficiorum immemor, merita mea, & gratiam omnem pedibus conculcauisti, ecce huc veni, & adsum, vt tibi indicem, filium te esse aeterna damnationis. Dixit, &, cum dicto, manibus exceptum defluentem è lateris plaga recentem calentemq̃ sanguinem, indignabundus in faciem decumbentis proijciens hæc addidit: *Ignominiam tuam accipe sanguinem pretiosum, qui in salutem tuam aliorumq̃, effusus est. Hæc effatus desijt videri.**

Diuina hac voce iteratò fulminatus adolescens, spe & animo destitutus, pallido & buxante vultu, ac toto corpore contremiscens, cum nesciret, quid sibi consilij, in rebus tam deploratis, capiendum esset, vbi primùm diluculauit extemplo pium suum fratrem iussit accersiri; quem antè, vt anguem erat auersatus, Sed multos sape

XI.

EXTREMA PER
RICVLA SAE-
PE DOCENT
SAPERE.

sæpe extrema pericula, ad extrema remedia compulerunt: ut quæ arcta fames, optimum cibi condimentum, etiam mucidum panem lapidum facit; ita summa necessitas grata reddit, à quibus antea abhorrebamus. Aduit illico vocatus, & se vocari lætus, sibi pariter ac fratri est ex animo gratulatus. Verùm ubi eius tam miserandum aspexit vultum, ut videretur sibi fratrem, in ipso fratre, amisisse; vehementissimè obstupefcens, cœpit ingemiscere, atque vbertim lachrymare. Venit mihi hîc in mentem id, quod de amicis Iob scriptum legimus. *Nam audientes tres amici Iob omne malum, quod accidisset ei, venerunt singuli de loco suo, Eliphaz Themanites, & Baldat Subites, & Sopbar Naamathites. Condixerant enim, ut pariter venientes vstarent eum, & consolarentur. Cumq̄, eleuassent procul oculos suos, non cognouerunt eum, & exclamantes plorauerunt, sciscisq̄, vestibus, sparserunt puluerem super caput suum in cœlum. Et sederunt cum eo septem diebus, & septem noctibus; & nemo loquebatur ei verbum: videbant enim dolorem esse vehementem.* Ad eundem modum, conspecta tam lamentabili facie fratris, videtur mihi diu silens optimus ille adolescens semetipsum priùs cogitando, quàm mente & corpore pessimè ægrotantem consolando excitauisse. Et efficacius dicuntur, quæ dicuntur meditatè. Satis igitur esse censuit, si lachrymis loqueretur, secumque diu tacitus calamitosum fratris statum considerauit: è quo ut eum eriperet, varia illi consilia inciderunt. Diligebat eum, ut hominem; amabat ut fratrem, seruare cupiebat, ut pereuntem. Et quid, inquiebat, ago? si diligo, succurro; emendo. Nam etiam quem diligit Dominus, corripit, & quasi pater in filio complacet sibi. *Quis enim filius, quem non corripit pater?* Amantis Dei signum est, si conscientia morsu admoneat reuocetque peccatorem; cur eum amorem non imitetur frater? Nullum maius diuinæ iræ signum est, neque grauior, in hac vita, potest esse pœna, quàm si summus ille rerum Arbiter, peccantem cesserit admonere. Summè irati comminatio est: *Et requiescet indignatio mea in te, & auferetur zelus meus à te, & quiescam, nec irascat amplius: itemque, Iuravi, ut non irascat tibi, & non increpem te.* Vides, quia tunc magis irascitur Deus, cum non irascitur? ait S. Bernardus. Quid agam? an ego sic irascat? Non est mihi hîc irascendi, sed diligendi tempus. Non sum pater? sum tamen frater. *Frater, qui adiuatur à fratre, quasi ciuitas*

Iob, 2, 11.

Proù. 3.
Hebr. 12, 7.

Ezech. 16.

Isa. 54.

S. Bern. ser.
42. in Cant.

Prou. 18, 19.

uitas

uita firma. Sed sum natu minor? at omnè animal diligit simile sibi; sic Eccl. 13, 19.
 & *omnis homo proximum sibi; cur hac ego dilectione abstinebo? cur tacendo videbor facta eius approbare? aut de eo, tanquam inemendabili desperare? Sed sæpe me iam repulit admonentem? Atqui jam vltro vocauit, morbus eum domuit. In tempore veni. jam est occasio vlcis secandi. Erumpe, anime, in lachrymas, & verba, quæ leniri vultu possunt, vt tolerentur; apud Deum perdi non possunt, si apud fratrem repudientur.*

Ita secum tacitè sermocinatus, tandem in has voces erupit:
Heu mihi, frater charissime, qualis es, quantum mutatus ab illo, quem de formositate omnes, cum admiratione, paulò ante, predicauerunt? quem certatim tot puella, & tot matrona concupierunt intueri? Quò color? quò forma excellentia? quò venustas oculorum recessit? Ubi nunc sunt illecebra? ubi socij illi iucundi, qui aures tuas obscenis iocis, mentem Cupidinibus Venereis replerunt? Cur nunc te non inuisunt? Cur nunc deserunt, cum solatijs tibi maximè est opus? cur, in extrema rerum desperatione, relinquunt? Ast non ego, id agam; fratrem frater non deseram: dummodo non celes, neq; dissimules mihi, quidnam tibi adeò dirum acciderit, ut mente percussus, & totis artubus contremiscens, ac sudabundus, ad omnem aura motum expauescas? Ecquid veteris vita tua es memor? ecquid verborum meorum recordaris? Nonne vaticinatus sum tibi, venturum tempus, quo te pœniteat, Spiritui S. per me, perq; alios, te ad frugem vocanti, toties restitisse? Talibus vulnerato verbis vel oleum affudit, vel medicinale vinum, dixitq;: Mi charissime frater, si tremorem sudoremq; hunc tibi vehementia morbi exprimit; bono sis animo, nondum actum est de tua vita; multi grauioribus è morbis reducti sunt ad sanitatem. Quòd si verò tua te peccata, & anteacta, in tot flagitijs, vita memoria tantopere exterret, presto est remedium; ingemisce, peccata detestare, emendationem promitte; veniam ora; sacerdotem voca; neq; spem abijce. Bonus est Deus, infinita est clementia illius; cuius misericordia non solum pendenti in cruce latroni veniam, repente, & ob pauca verba impertinit; verùm etiam Paradisum sponndit. Idem mansuetissimus Deus, etiam hodie adhuc pœnitentiam tuam expectat; nequo vlli, quàm diu vivit, peccata sua retractanti, cœlum claudit. Vita hac via est; quàm diu in via sumus, redire licet, & corrigere errorem, qui nos in abrupta duxit,

XII.
CORRECTIO
FRATERNÆ.